

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.669 van 19 september 2024
in de zaak A. 236.879/VII-41.607**

In zake : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Anouk Bourgeois
 kantoor houdend te 5200 Saint-Servais
 rue Raymond Museu 19
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juli 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 274.153 van 16 juni 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.039 van 6 oktober 2022.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 30 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een eerdere beslissing van 26 oktober 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd bij arrest nr. 254.262 van 10 mei 2021, beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 december 2021 opnieuw dat verweerder niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verweerder tekent tegen deze beslissing op 30 december 2021 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 274.153 van 16 juni 2022 kent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus toe aan verweerder. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie integraal herhaalt, de schending aan van de artikelen 39/2, § 1, en 48/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, D, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 12, lid, sub a), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’ “zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in de arresten BOLBOL (C-31/09), ALHETO (C-585/16) en XT (C-507/19)” (hierna: richtlijn 2004/83), van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet alsook het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van gewijsde, van de artikelen 267 en 288 van het VWEU, van artikel 4, lid 3 van het VEU, van het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken.

In een eerste middelonderdeel acht de verzoekende partij de voormelde bepalingen en beginselen geschonden doordat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat het louter voorleggen van een ‘*United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East*’-registratiekaart (hierna: UNRWA-registratiekaart) volstaat om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag te vallen, terwijl uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie enkel blijkt dat de UNRWA-registratiekaart een toereikend bewijs omhelst van de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, zonder dat het Hof van Justitie dit bewijs evenwel als onweerlegbaar beschouwt. De verzoekende partij is van mening dat het bestreden arrest berust op een onvolledige lezing van en zodoende voorbijgaat aan de essentie van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens de verzoekende partij blijkt uit het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaalde citaat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-31/09 BOLBOL tegen Bevándorlási és Allampolgársági Hivatal van 17 juni 2010 (hierna: arrest BOLBOL) enkel dat de UNRWA-registratiekaart een toereikend bewijs vormt dat de betrokkene daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van het UNRWA. De verzoekende partij stelt evenwel vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de redenering uit het voormelde arrest BOLBOL omdraait door te stellen dat iedere persoon die een UNRWA-registratiekaart voorlegt onder de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag valt. De verzoekende partij wijst er verder op dat uit het in het bestreden arrest aangehaalde citaat uit het arrest ALHETO evenmin kan worden afgeleid dat het louter geregistreerd zijn bij het UNRWA volstaat voor de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, integendeel. Indien moet aangenomen worden dat elke bij het UNRWA geregistreerde persoon daadwerkelijk een beroep doet op de bijstand van dit agentschap, kan volgens de verzoekende partij niet worden ingezien waarom het Hof van Justitie dienvolgens uitdrukkelijk stelt dat er een onderzoek vereist is naar de vraag of een verzoeker die bij het UNRWA is geregistreerd, daadwerkelijk de bijstand van deze organisatie geniet. Door derhalve te oordelen dat het louter voorleggen van een UNRWA-registratiekaart voldoende is voor de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de

vreemdelingenwet zelfs wanneer uit de verklaringen van de betrokkene niet blijkt dat hij daadwerkelijk een beroep heeft gedaan op de hulp of bijstand van het UNRWA, kent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij aan de UNRWA-registratiekaart een onweerlegbare bewijswaarde toe, terwijl uit de rechtspraak van het Hof van Justitie niet blijkt dat de UNRWA-registratiekaart een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk beroep werd gedaan op de bijstand van het UNRWA. Dat het louter geregistreerd zijn bij het UNRWA niet *ipso facto* tot gevolg heeft dat de verzoeker om internationale bescherming onder het toepassingsgebied van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag valt, blijkt volgens de verzoekende partij overigens ook uit de onderliggende feiten en de bewoordingen van het arrest C-509/19 Bundesrepublik Deutschland tegen XT van het Hof van Justitie van 13 januari 2021 (hierna: arrest XT) . Uit dit arrest blijkt immers dat XT geregistreerd was bij het UNRWA. Zowel in het arrest als in de conclusie van de advocaat-generaal wordt er echter op gewezen dat de verwijzende rechter ervan uit is gegaan dat artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing was, en dat het niet aan het Hof was om te bepalen of XT inderdaad onder het toepassingsgebied van dit artikel viel. De verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij er in haar verweernota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen heeft dat deze Raad in twee andere arresten geoordeeld heeft dat het louter geregistreerd zijn bij het UNRWA niet volstaat om toepassing te maken van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, en dat immers ook moet blijken dat een verzoeker om internationale bescherming thans de bijstand geniet van UNRWA om toepassing te maken van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Volledigheidshalve wijst de verzoekende partij erop dat ook de Nederlandse Raad van State in een arrest van 3 januari 2022 heeft geoordeeld dat het niet zozeer doorslaggevend is of een verzoeker om internationale bescherming is geregistreerd bij het UNRWA, maar vooral of hij kort voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft ontvangen. De verzoekende partij besluit dat de bewijswaarde van de UNRWA-registratiekaart derhalve niet absoluut is en dat dit document moet worden beoordeeld in het licht

van het geheel van de elementen van het dossier, waaronder de verklaringen van verweerder.

In een tweede middelonderdeel acht de verzoekende partij artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden doordat in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat het louter voorleggen van een UNRWA-registratiekaart volstaat om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag te vallen, en dit zelfs wanneer uit de persoonlijke verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij geen daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand het UNRWA. Er wordt echter niet geantwoord op de argumentatie van de verzoekende partij dat uit de recente COI Focus betreffende het UNRWA blijkt dat niet iedere bij het UNRWA geregistreerde Palestijn effectief een beroep doet op het UNRWA. De verzoekende partij had in haar verweernota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangegeven dat het arrest BOLBOL meer dan tien jaar oud is en dat de veel recentere “*COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA*” melding maakt van nieuwe informatie, met name over de werking en de dienstverlening van het UNRWA. De kennis over het UNRWA is volgens de verzoekende partij dan ook geëvolueerd. Bovendien betreft het informatie die nog niet gekend was op het ogenblik dat de eerdere beslissing inzake verweerders verzoek om internationale bescherming vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en ook niet gekend was door het Hof van Justitie op het ogenblik dat het zijn arrest velde in de zaak BOLBOL. De verzoekende partij betoogt dat uit het bestreden arrest blijkt dat hieromtrent niet is gemotiveerd. Door de bijgebrachte “*COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA*” en de bijhorende argumentatie volledig onbesproken te laten, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht. Minstens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het principe van de bewijskracht van stukken miskend door te oordelen dat het louter voorleggen van de UNRWA-registratiekaart volstaat om onder het

toepassingsgebied van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag te vallen, daar het daarmee de inhoud van de “*COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA*” van 18 november 2021 ontkent.

Beoordeling

5. Artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“D. Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen. (...)”

Artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 bepaalt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn; (...)”

6. De eerste volzin van artikel 12, eerste lid, onder a, van richtlijn 2004/83 bevat een uitsluitingsgrond. Een verzoeker die bescherming en bijstand ontvangt van de UNRWA valt onder de reikwijdte daarvan. Dat betekent dat hij of zij is uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie en geen recht heeft op de voorzieningen uit hoofde van richtlijn 2004/83. Dat is slechts anders wanneer de betrokkene óók valt onder de reikwijdte van de in de tweede volzin van die bepaling opgenomen insluitingsgrond. Dat is het geval wanneer “op basis van een

individuele beoordeling van alle relevante factoren blijkt dat de betrokken staatloze Palestijn in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeert en de UNRWA, die door de betrokkene om bijstand is gevraagd, niet in staat is in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee deze organisatie is belast, waardoor deze staatloze wegens omstandigheden buiten zijn wil gedwongen is het werkgebied van de UNRWA te verlaten.” (arrest XT). Ook moet de positie van de betrokkene, als staatloze Palestijn die in aanmerking komt voor bescherming en bijstand van de UNRWA, niet definitief zijn geregeld in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Indien de betrokken staatloze Palestijn onder de reikwijdte van die *insluitingsgrond* valt, heeft dat tot gevolg dat hij recht heeft op de voorzieningen uit hoofde van richtlijn 2004/38 zonder dat hij hoeft aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, tenzij hij valt onder een van de overige in de richtlijn genoemde uitsluitingsgronden.

7. De bestreden passage van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de volgende:

“ De Raad herhaalt dat het CGVS niet kan worden gevolgd in het standpunt dat een registratie bij UNRWA slechts een weerlegbaar vermoeden vormt van het feit dat de bijstand van UNRWA daadwerkelijk wordt ingeroepen en dat het louter voorleggen van een UNRWA registratiekaart dus niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.”

Aldus oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het louter voorleggen van een UNRWA-registratiekaart voldoende is en een onweerlegbaar vermoeden vormt voor de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, ook al blijkt uit de verklaringen van verweerder niet dat hij daadwerkelijk een beroep heeft gedaan op de hulp of bijstand van UNRWA.

8. Voor het antwoord op de vraag of vreemdelingen binnen de reikwijdte van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag vallen, is niet zozeer doorslaggevend of zij geregistreerd zijn bij de UNRWA, maar vooral of zij in de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag “daadwerkelijk bescherming of bijstand genieten” of zoals het Hof van Justitie het recent heeft verwoord “het bewijs leveren dat zij daadwerkelijk de bescherming of bijstand van de UNRWA hebben ingeroepen en dat deze bescherming of bijstand is opgehouden.” (Hof van Justitie, arrest C-349/20 NB&AB van 3 maart 2022, §65 (hierna: arrest NB&AB)). Hieruit blijkt dat twee elementen aangetoond moeten worden: het hebben ingeroepen van de bescherming of bijstand van de UNWRA en die bescherming of bijstand is opgehouden.

Uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, zoals hierna geciteerd, blijkt dat het bezit van een UNRWA-registratiekaart weliswaar voor degene die zich erop beroept een toereikend bewijs oplevert van verkregen bijstand, doch dat dit geen onweerlegbaar vermoeden is dat de betrokkene ook daadwerkelijk om de bijstand heeft verzocht en die heeft verkregen. Het loutere bezit van een UNRWA-registratiekaart is bijgevolg geen onweerlegbaar bewijs dat de betrokkene daadwerkelijk bijstand en bescherming ontving van het UNRWA. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt overigens genoegzaam dat telkens wordt vereist dat de betrokkene de bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (zie arrest XT, §51 en arrest NB&AB, §65) .

9. Deze conclusie blijkt, anders dan hetgeen in het bestreden arrest wordt geoordeeld, reeds uit de vroegere arresten van het Europese Hof van Justitie, meer bepaald uit het arrest van 17 juni 2010 inzake Bolbol (C-31/09), waar het Hof als volgt oordeelt:

“49. Voor de beoordeling of iemand als Bolbol onder artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn valt, dient te worden nagegaan, zoals de verwijzende rechter vraagt, of het volstaat dat wordt vastgesteld dat een dergelijke persoon recht heeft op de door het UNRWA geboden hulp dan wel of moet worden aangetoond dat zij deze hulp daadwerkelijk heeft ingeroepen.

50. (...)

51. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52. Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.

53. Derhalve dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat een persoon, voor de toepassing van artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83, bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR geniet, wanneer die persoon daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen, hetgeen niet het geval is voor Bolbol.

Daaraan dient te worden toegevoegd dat personen die niet daadwerkelijk de bescherming of bijstand van het UNRWA hebben ingeroepen vóór hun verzoek om verlening van de vluchtelingenstatus, dit verzoek hoe dan ook kunnen laten onderzoeken uit hoofde van artikel 2, sub c, van de richtlijn”.

Uit voormeld arrest inzake Bolbol blijkt derhalve dat de bijstand daadwerkelijk moet zijn ingeroepen om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag te vallen. Anders dan hetgeen in het bestreden arrest wordt geoordeeld, stelt het Hof van Justitie geenszins dat een UNRWA-registratiekaart op zich volstaat als onweerlegbaar bewijs dat de bijstand of bescherming van het UNRWA effectief werd ingeroepen. Het Hof van Justitie verduidelijkt enkel dat de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten. Het Hof van Justitie sluit evenwel niet uit dat dit toereikend bewijs weerlegd wordt.

Dit blijkt ook uit het arrest van 19 december 2012 inzake El Kott (C-364/11), waar het Hof van Justitie eveneens oordeelt :

“63. Gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied

levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

64. Daaraan moet worden toegevoegd dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.

65. Gelet op een en ander, moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 aldus moet worden uitgelegd dat het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”

Ook in het arrest van 25 juli 2018 inzake Alheto (C-585/16) oordeelde het Hof van Justitie uitdrukkelijk in dezelfde zin:

“90. Gelet op het voorgaande moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32, aldus moet worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet, op voorwaarde dat dit verzoek eerder niet is afgewezen op basis van een niet-ontvankelijkheidsgrond of een andere uitsluitingsgrond dan die welke is genoemd in artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95.”.

Hieruit volgt dat ook al is men geregistreerd bij de UNWRA, toch nog onderzocht dient te worden of men daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet.

10. De verzoekende partij voert derhalve terecht aan dat het bestreden arrest artikel 12, eerste lid, sub a), van richtlijn 2004/83, waarvan artikel 55/2 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt, miskent. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in strijd met de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, van oordeel is dat verweerder door het louter voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA waaruit blijkt dat hij in Libanon geregistreerd is bij het UNRWA, aantoonde dat hij onder de toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag valt.

Het eerste middelonderdeel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 274.153 van 16 juni 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams